

Eva Burgers

FLASH BACK

‘Words are, in my not-so-humble
opinion, our most inexhaustible
source of magic.’

J.K. Rowling

Eva Burgers

FLASH BACK

KLUITMAN

Voor Noa en Ilja ♥

Nur 284 / W091401

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Eva Burgers

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
jeugdthrillers.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOF LEVERANCIER

DONDERDAGAVOND

Lynn

Vermoeid slenterde ik langs de lange kledingrekken. Lize liep voor me uit en bekeek ieder truitje met verwondering en nieuwsgierigheid. Ik hoorde Lauren en Anna giechelen in een pashokje. We hadden enorm veel lol, maar de geïrriteerde blik van de verkoopster zei dat we misschien beter konden vertrekken.

Elke week gingen we met z'n vieren naar de koopavond in het centrum van het dorp. Hoewel ik meestal al na twee winkels was uitgekeken op de kledingstukken, die volgens mij toch allemaal op elkaar leken, wilde ik de gezellige donderdagavonden met mijn vriendinnen niet missen.

Het getril van mijn mobiel in m'n broekzak haalde me uit mijn gedachten. Ik keek op het schermje en zag dat ik weer een bericht had van Jay. Zuchtend opende ik het.

'Jay weer?' hoorde ik voor me. Glimlachend keek Lize me aan.

Ik knikte en las de tekst hardop voor.

Lize grinnikte. 'Arme jongen. Hij is er kapot van dat je hem hebt gedumpt.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik heb hem helemaal niet gedumpte. Het enige wat ik heb gezegd is dat ik een pauze wilde inlassen.'

Lize lachte hard. 'Dat is toch hetzelfde?'

'Een pauze inlassen is iets totaal anders. Ik wil gewoon even rust hebben om na te denken. Het is toch niet normaal dat hij met die Amber heeft gezoend terwijl hij iets met mij heeft?' Maar Lize hoorde me al niet meer. Een zwarte leren broek had haar aandacht getrokken.

De berichtjes van Jay begonnen steeds meer op noodkreten te lijken. Ik wist niet wat ik ermee aanmoest. Als ik ze beantwoordde, was het eigenlijk nooit goed en belandden we in een lange, zinloze sms-discussie. Maar als ik niet reageerde, werden zijn berichten steeds dwingender van toon.

'Wat sta je te dromen?' Lauren sloeg bezorgd een arm om me heen. Ze was de enige van mijn vriendinnen die de dreiging achter de berichtjes serieus nam. Anna en Lize waren veel harder en begrepen niet dat ik überhaupt nog aandacht aan hem besteedde.

Ik liet haar het berichtje van Jay lezen.

Haar ogen raasden over de tekst. 'Wat bedoelt hij met "Je moet bij me terugkomen want anders..."?' Vragend keek ze me aan. 'Misschien wordt het tijd dat je de politie inschakelt, Lynn. Dit is niet normaal.' Ze fronste haar wenkbrauwen en las het berichtje nog een keer.

'Wat is niet normaal?' vroeg Anna nieuwsgierig.

'Niks. Jay heeft weer een bericht gestuurd,' zei ik zo nonchalant mogelijk.

Anna haalde haar schouders op. 'Zolang jij erop reageert, blijft hij doorgaan. Gewoon negeren. Dat is het beste.' Met een ongeïnteresseerde blik las ze de tekst. 'Kijk uit dat de angst het niet gaat winnen, Lynn. Jij moet de baas blijven.' Dreigend stak ze haar wijsvinger omhoog om

daarna in lachen uit te barsten.

Maar ik had haar serieuze ondertoon gehoord en begrepen.

Arm in arm liepen Anna en Lize naar buiten.

Lauren en ik volgden gelaten. 'Ik meende wat ik net zei,' fluisterde Lauren in mijn oor. 'Het wordt alleen maar erger als je niets doet. Bovendien is hij tot alles in staat als je het mij vraagt.'

Haar goedbedoelde opmerking maakte me nog onrustiger dan ik al was. De laatste nachten sliep ik slecht en werd ik geplaagd door gruwelijke nachtmerries. Overdag ging het niet veel beter. Al een paar weken had ik het gevoel dat ik gevolgd werd, maar als ik omkeek was er niemand of liep er iemand achter me die helemaal geen kwade bedoelingen had.

Anna en Lize stonden ongeduldig te wachten bij de fietsen.

'Kom op, sloompies,' zei Lize spottend. 'Ik moet echt naar huis. Als ik weer te laat ben, krijg ik huisarrest en daar heb ik echt geen trek in.'

Snel pakten we onze fietsen en reden het centrum uit.

'Waarom heb ik mijn handschoenen thuis laten liggen?' Mopperend trok ik mijn sjaal iets verder over mijn gezicht om het te beschermen tegen de vrieskou.

Anna moest als eerste de groep verlaten en reed overdreven zwaaiend de wijk in waar ze woonde. Lize was de volgende, en Lauren reed nog een klein stukje met mij mee.

We woonden in dezelfde nieuwbouwwijk, maar op het laatst moesten we toch ieder een andere kant op. Bij de fietsbrug, met aan de ene kant de duinen en aan de andere kant onze wijk, sloeg Lauren rechts af. 'Fiets anders met mij mee. Dat is wel om, maar dan hoeft je tenminste niet langs dat donkere stuk daar.' Lauren wees voor zich uit in de richting van een bebost gebied een eindje verderop.

Ik huiverde bij het idee dat ik daar straks zou fietsen, maar Anna's woorden echoden in mijn hoofd. *Kijk uit dat de angst het niet gaat winnen, Lynn. Jij moet de baas blijven.* En daar had ze gelijk in. Als de angst het won van mijn rationeel denken, was ik verloren en had Jay gewonnen. 'Ik fiets gewoon rechtdoor, zoals altijd,' antwoordde ik dapper, en ik zette wat extra kracht op de trappers.

Lauren reed de fietsbrug op en stak haar hand omhoog. 'Stuur me even een appje als je thuis bent,' schreeuwde ze me na.

Zonder nog om te kijken hief ik mijn hand op, terwijl ik al in de verte tuurde naar waar het fietspad tussen de bomen en struiken door liep. *Maak je toch niet zo druk. Je hebt hier al zo vaak gefietst,* praatte ik mezelf moed in. Ik trapte stevig door. De schrale wind voelde ik nauwelijks, zo gefocust was ik op de weg voor me. Het asfalt glinsterde in het licht van de lantaarnpalen en er lag een wit laagje over het wegdek dat me waarschuwde voor een glijpartij.

Ik volgde voorzichtig het fietspad en probeerde geen onverwachte bewegingen te maken. Bij iedere trapbeweging maakte mijn fiets een piepend geluid dat ik nog niet eerder had gehoord. Het verbaasde me sowieso hoe sterk al mijn zintuigen werkten nu mijn aandacht helemaal op het einde van het pad gericht was. Geluiden en geuren die ik nog niet eerder had gehoord of geroken, waren ineens overduidelijk aanwezig. Ik zette nog wat kracht op de trappers en hield mijn adem in toen ik het donkere stuk naderde.

Stel je niet aan. Er is niets aan de hand. De woorden herhaalden zich in mijn hoofd. Ik hield mijn stuur stevig vast en trapte sneller dan ik ooit had gedaan. Ik had me al vaak afgevraagd waarom er op dit stuk van het pad geen verlichting was. Alsof er bewust voor was gekozen om de mensen die hierlangs moesten bang te maken. Toen ik het gele licht

van de lantaarnpaal aan het einde van het fietspad zag, wist ik dat ik er bijna was. Als ik straks thuis was, nam ik me voor, zou ik niet alleen een berichtje naar Lauren sturen maar ook een naar Anna, om haar te laten weten dat ik mijn angst had overwonnen.

Voortgeduwd door een gevoel van trots en zelfverzekerdheid, fietste ik de laatste meters van het fietspad. Ik hoorde mezelf hijgen en kneep in mijn stuur, alsof ik daardoor nog harder zou gaan. Een geurenmix van vrieskou en duinbeplanting bereikte mijn neus, maar voor die goed tot me doordrong veranderde er plotseling iets.

Er was een zwarte gedaante verschenen in het flauwe licht aan het einde van het fietspad. Hij liep rustig de duisternis in, met het schijnsel van mijn fietslamp als zijn kompas. Midden over het pad kwam hij mijn richting uit. Ik wilde eigenlijk omkeren, maar ik durfde niet, want dan zou ik mijn blik van de gedaante los moeten maken en hem uit het oog verliezen. Ik stuurde iets naar links, waarna hij een stap opzijzette zodat hij weer recht tegenover me stond. Mijn hartslag versnelde. Hij kwam steeds dichterbij.

Angstig keek ik om me heen of ik een mogelijkheid zag om hem te ontwijken, maar voor ik iets kon bedenken voelde ik dat er aan mijn fiets werd getrokken. Ik probeerde te schreeuwen maar gek genoeg kwam er geen geluid uit mijn mond. Iemand trok me van mijn fiets en duwde me hardhandig tegen de grond. Mijn hoofd sloeg tegen het kille asfalt en even kreeg ik geen lucht meer. Ik voelde hoe mijn spieren, die net nog heftig aangespannen waren, ineens verslaptten. Alsof ik niets meer te zeggen had over mijn eigen lichaam. Een doffe pijn in mijn hoofd maakte me draaierig. Ik knipperde met mijn ogen en kreunde. In een flits zag ik het gezicht van een man. Hij stond over me heen gebogen en tilde me

een stukje omhoog aan de kraag van mijn jas. Ik zag hem driedubbel, of misschien wel vierdubbel. Hij droeg een zwart vest met een groot sportlogo voorop en hij stonk naar alcohol. Ik werd er misselijk van en probeerde mijn hoofd weg te draaien. Alles om me heen werd wazig. Het laatste wat ik zag, waren drie getatoeëerde sterretjes op zijn pols.